

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní věci žalobce: **A.M.**, nar. ■■■, státní příslušnost U.t. č. bytem ■■■, zastoupen Mgr. Nad'ou Smetanovou, advokátkou se sídlem 28. října 1001/3, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2017, č. j. OAM-965/ZA-ZA11-ZA18- 2016,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 15. 5. 2017, č. j. OAM-965/ZA-ZA11-ZA18-2016, se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo podle § 25 písm. i), zákona č. 328/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zastaveno řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Žalobce namítal, že jeho žádost neměla být posouzena jako nepřípustná, ale žalovaný se měl žádostí meritorně zabývat a posoudit ji i z hlediska možnosti udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Žalobce tvrdil, že v případě nástupu do armády by se musel podílet na bojových akcích, které jsou mezinárodním společenstvím odmítány (např. genocida, etnické čistky, kruté vedení války proti civilnímu obyvatelstvu, vraždění zajatců apod.). Dle žalobce k takovým bojovým akcím na U.dochází a není vůbec vyloučené jejich opakování kteroukoliv z bojujících stran. Dohodnuté příměří obě bojující strany pravidelně porušují. Žalobce dále odkázal na internetové zdroje, kde lze nalézt informace o zločinech obou bojujících stran. Tyto informace také svědčí o tom, že boje v oblasti Luhanska a Doněcka neustávají a každý den jsou hlášeny ozbrojené střety. Dle žalobce je u

něj naplněn důvod pro udělení mezinárodní ochrany i s ohledem na judikaturu Soudního dvora Evropské unie (rozsudek ze dne 26. 2. 2015 ve věci ■■■), který při posuzování udělení mezinárodní ochrany v případě odmítání branné povinnosti použili Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015 - 24.

Žalobce tvrdil, že žalovaný řádně nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, když dostatečně nereflektoval jeho námitky.

Žalovaný dle žalobce také nepostupoval eurokonformním způsobem, neboť při aplikaci normy týkající se udělení doplňkové ochrany, nezohlednil požadavky vyplývající z článku 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011.

Žalovaný dle žalobce své rozhodnutí nedostatečně odůvodnil, přičemž byl povinen zkoumat minimálně kvalifikační požadavky pro rozhodnutí o azylu definované v § 12 zákona o azylu nebo požadavky na udělení doplňkové ochrany vymezené v § 14a zákona o azylu.

Z uvedených důvodů žalobce požadoval zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě trval na správnosti napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení dospěl k závěru, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný zdůraznil, že má povinnost zjistit skutečný stav věci dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Kromě aktuální žádosti o mezinárodní ochranu vycházel z materiálů k předchozímu správnímu řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na U.. Žalovaný zdůraznil, že žalobce žádá o mezinárodní ochranu již podruhé. Poprvé o mezinárodní ochranu požádal dne 24. 4. 2015 a v žádosti uvedl, že se obává možného odvodu do ukrajinské armády, a upozorňoval na špatnou bezpečnostní situaci na U.. Dne 7. 12. 2015 vydal správní orgán rozhodnutí, jímž žalobci mezinárodní ochrana udělena nebyla. Toto rozhodnutí bylo následně aprobováno i Krajským soudem v Ústí nad Labem - pobočka Liberec a následně Nejvyšším správním soudem. Dne 10. 11. 2016 žalobce znovu požádal o udělení mezinárodní ochrany, neuvedl však žádné nové relevantní skutečnosti, proto bylo řízení zastaveno. Žalovaný zdůraznil, že předmětem dokazování v řízení o udělení azylu není obecná situace v zemi původu žadatele, nýbrž konkrétní situace žadatele popisovaná v jeho tvrzení. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 - 86. Žalovaný uzavřel, že nenalezl žádné nové skutečnosti, které by žalobce bez vlastního zavinění nemohl sdělit v průběhu předchozího řízení, a které by vyžadovaly opakované meritorní posouzení. Z dostupných informací také nezjistil, že by v zemi původu žalobce došlo k zásadním změnám v politické a bezpečnostní situaci, které by bylo možné posuzovat jako nové ve smyslu zákona o azylu. V podrobnostech odkázal na napadené

rozhodnutí. Žalovaný navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III. Replika žalobce

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že z podkladů pro vydání rozhodnutí, které žalovaný opatřil, nelze dovodit, že žalobci neměla být mezinárodní ochrana udělena. Odkázal na další internetové zprávy z oblasti i [REDAKCE], které dle žalobce závěry žalovaného zpochybňují. Dále citoval ze Zprávy Úřadu vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 15. 8. 2017 body týkající se porušování práv civilistů oběma bojujícími stranami. Žalobce uzavřel, že má obavy o svůj život a zdraví z důvodů případného narukování do válečných zón a také s ohledem na své dřívější angažmá ve Straně regionů bývalého prezidenta Janukovyče. Zdůraznil, že před odjezdem do České republiky byl za své postoje perzekuován celou místní komunitou v obci svého trvalého pobytu.

IV. Zjištění ze správního spisu

Dnem 10. 11. 2016 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, k níž dne 15. 11. 2016 poskytl údaje dle § 10 odst. 2 zákona o azylu. Žalobce sdělil, že je státním příslušníkem U., ukrajinské národnosti, posledním místem bydliště žalobce na U. byla obec Dobromirka v Ternopilské oblasti. Žalobce je zdravý. Žalobce byl během prezidentských voleb, při nichž byl do úřadu prezidenta zvolen Viktor Janukovyč, členem strany Regionů. Na území České republiky žalobce přicestoval dne 15. 2. 2015. Dále zmínil dva pobyty v České republice na základě pozvání od tchyně a dva až tři pobyty v Polsku, kam jezdil za prací, měl asi tři polská pracovní víza, poslední v roce 2013. K důvodům své žádosti o mezinárodní ochranu sdělil, že situace se na U. zhoršila, opět berou do války a on se tam nechce vrátit. Muži, kteří se z války vrátili, obtěžují ty, kteří ve válce nebyli. Tito muži se vrátili s narušenou psychikou, s sebou si přinesly zbraně, jsou nebezpeční. Žalobce nechce, aby jeho dcera trpěla tím, že on odmítl bojovat. To se dětem, jejichž otcové nebojovali, děje. I v pravoslavném kostele, který rodina žalobce navštěvovala, má duchovní seznamy mužů, kteří bojovali a pak těch, kteří z nějakých důvodů v armádě nebyli. Otevřeně vyzývá lidi, aby se modlili za ty, kteří bojovali, těmi druhými opovrhuje, nazývá je vlastizrádci. Dcera žalobce byla ve vlasti ve špatném psychickém stavu, měla o žalobce obavy. Během pobytu v České republice se uklidnila a je zdravotně v pořádku, adaptovala se, chodí do školy, dobře se učí a je spokojená. Na Ukrajině byl žalobce jediným živitelem rodiny, a kdyby byl odveden, nikdo by se o jeho manželku a dceru nepostaral.

O žádosti žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, ve kterém uvedl, že vycházel z výpovědi žalobce a z informací, které shromáždil v průběhu řízení ohledně politické a bezpečnostní situace o dodržování lidských práv na Ukrajině, konkrétně ze Zprávy Freedom House Svoboda ve světě 2017 – U. z ledna 2017, z Výroční zprávy Human Rights Watch 2017 – U. ze dne 12. 1. 2017, z informace MZV ČR, č. j. 103518/2016-LPTP ze dne 3. 6. 2016 a z Informace OAMP Ukrajina - Situace v zemi ze dne 24. 11. 2016. Žalobce k těmto informacím uvedl, že realita je jiná, vojáci nejsou pořádně zabezpečeni ani jídlem, ani zbraněmi. Dodal, že základní vojenskou službu dosud neabsolvoval, byť je mu již 37 let. V obcích odvozy často probíhají tak, že starosta připraví seznam jmen a předá jej vojenské správě, ta pak lidi předvolává. Starostové tak mohou ovlivňovat, kdo bude povolán. Něco podobného se mohlo stát i v jeho případě. Žalovaný zdůraznil, že aktuální žádost žalobce o

udělení mezinárodní ochrany na území České republiky je již druhou v pořadí. Žalovaný posoudil důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce a následně provedl srovnání s jeho tvrzeními, která učinil v rámci předchozího správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalobce v průběhu správního řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 24. 4. 2015 označil za důvod podání žádosti svou obavu z povolání do ukrajinské armády a tehdejší bezpečnostní situaci v zemi svého původu. Žalovaný ve svém rozhodnutí vydaném v rámci tohoto správního řízení o první žádosti žalobce konstatoval, že nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany. Svou argumentaci náležitě podložil dostupnými informacemi o situaci v zemi původu žalobce, ať už co do obecné bezpečnostní situace na Ukrajině, tak zejména v rámci nezbytného individuálního posouzení případu žalobce. Dle žalovaného žalobce v nyní posuzované žádosti uvádí naprosto stejný motiv odchodu z vlasti a neochoty se na Ukrajinu vrátit, tj. obavu z povinnosti nástupu do ukrajinské armády a případného trestu za nenastoupení. Žalovaný uzavřel, že byly splněny podmínky stanovené v § 10 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, opakovanou žádost žalobce shledal nepřipustnou, a řízení o udělení mezinárodní ochrany dle § 25 písm. e) zákona o azylu, zastavil.

V. Posouzení soudem

Krajský soud po zjištění, že napadené rozhodnutí je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) a žaloba byla podána v zákonné lhůtě, tj. dle § 32 odst. 1 zákona o azylu před uplynutím patnácti dnů od doručení napadeného rozhodnutí žalobci, přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

K projednání žaloby soud nařídil ústní jednání, při němž žalobce setrval na své žalobní argumentaci a doplnil, že ve věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, když vůbec nebyly hodnoceny skutečnosti uvedené manželkou žalobce ve vyjádření k podkladům rozhodnutí, které se týkalo její žádosti o mezinárodní ochranu a žádosti o mezinárodní ochranu její dcery. Žádosti o mezinárodní ochranu všech členů rodiny jsou přitom propojeny a žalobci tak není jasné, proč žalovaný nezaložil do jeho správního spisu články předkládané manželkou a prohlášení jeho tchýně. Žalobce navrhoval provést důkaz výsledkem své tchýně k osvětlení aktuální situace na Ukrajině. Žalovaný setrval na správnosti svého rozhodnutí a zdůraznil, že v žalobce v průběhu správního řízení neuváděl nové skutečnosti, které by vyžadovaly opětovné meritorní posouzení věci.

Podle současné právní úpravy může cizinec opakovaně učinit prohlášení o mezinárodní ochraně (až na zákonné výjimky) a následně podat z výše uvedených důvodů novou žádost o udělení mezinárodní ochrany bez jakéhokoliv časového limitu. Opakovaná žádost je však podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b)

svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. Řízení o nepřipustné žádosti se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96 konstatoval, že „*správní orgán v průběhu řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu zkoumat, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. To tedy znamená, že přípustnost opakované žádosti je třeba posuzovat jak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení azylu, tak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení doplňkové ochrany. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřipustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“

Z výše uvedeného vyplývá, že institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele. V posuzované věci žalovaný zcela správně uzavřel, že žalobce v opětovné žádosti o udělení mezinárodní ochrany žádné skutečnosti, které by odpovídaly shora popsáním východiskům, netvrdil. Žalobci nelze přisvědčit v tom, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné. Dle krajského soudu žalovaný zcela jasně v napadeném rozhodnutí vyložil, že žalobce v opakované žádosti uváděl naprosto shodné motivy odchodu z vlasti a neochoty se na Ukrajinu vrátit, jako v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, konkrétně obavu z toho, že by byl po návratu na U. odveden do ukrajinské armády, nebo v případě neposlechnutí povolávacího rozkazu uvězněn. Již v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany argumentoval žalobce také špatnou bezpečnostní situací na Ukrajině. S těmito tvrzeními se žalovaný vypořádal v rozhodnutí ze dne 7. 12. 2015, č. j. OAM-400/ZA-ZA04-K07-2015. Za nové skutečnosti, které žalobce nemohl uplatnit během předchozího řízení, nelze považovat ani tvrzení o angažmá ve Straně regionů bývalého prezidenta Janukovyče či tvrzení, že před odjezdem do České republiky byl žalobce za své postoje perzekuován celou místní komunitou v obci svého trvalého pobytu. Pokud tyto okolnosti měly být důvodem odchodu žalobce z vlasti, nic mu nebránilo zmínit je již v předchozí žádosti o mezinárodní ochranu.

Žalovaný také v souladu s názorem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (viz shora citovaný rozsudek ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96) dostatečně posoudil aktuální situaci na U. na základě informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině (str. 3 napadeného rozhodnutí). Závěru žalovaného, že na Ukrajině nedošlo k zásadním změnám v politické a

bezpečnostní situaci, které by bylo možné posuzovat jako nové ve smyslu zákona o azylu a které by mohly zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nelze ničeho vytknout.

Důkazní prostředky byly řádně zhodnoceny a provedené dokazování vyústilo v řádně zjištěný skutkový stav, z něhož vycházel správní orgán při svém rozhodování o tom, zda jsou dány důvody pro nové meritorní posouzení žádosti žalobce. Ze spisového materiálu bylo rovněž zjištěno, že žalobce nebyl nikterak krácen na svém právu seznámit se s podklady pro rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění. Žalobce žádné doplnění podkladů nenavrhoval. Žalovaný proto nepochybil, pokud do správního spisu vedeného o žádosti žalobce nezaložil listiny, které v průběhu řízení o své žádosti o mezinárodní ochranu poskytla správnímu orgánu manželka žalobce.

Pokud žalobce žalovanému vyčítal, že se dostatečně nevypořádal s jeho námitkami, musí zdejší soud konstatovat, že tato výtku je zcela obecná a nekonkrétní. Vzhledem k tomu, že žalobce neuvedl, s jakými konkrétními námitkami se žalovaný nevypořádal, není tu námitku možné přezkoumat.

Soud neprováděl dokazování výsledkem tchýně žalobce, protože to pro posouzení žaloby považoval za nadbytečné. Žalovaný vydal své rozhodnutí na základě relevantních podkladů, jež jsou obsaženy ve správním spise, a jejichž vypovídací hodnota, jakožto informací zpracovaných povětšinou nestrannými odborníky, je bezesporu vyšší, než by mohla být vypovídací hodnota svědecké výpovědi tchýně žalobce, jakožto osoby s ním příbuzensky spjaté.

Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65: „*Ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. res iudicata, resp. v daném případě res administrata.*“

VI. Závěr a náklady řízení

S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu žádné náklady řízení přesahující běžný rámec činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 27. září 2017

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
soudkyně